

ת"פ 20540/01/20 - מדינת ישראל ע"י פרקליטות מחוז חיפה-פלילי נגד מאמון היבי

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 20540-01-20 מדינת ישראל נ' היבי(עצור/אסיר
בפיקוח)

כבוד השופט אברהם בולוס
בפני
בשם: מדינת ישראל ע"י פרקליטות מחוז חיפה-פלילי

המאשימה

נגד

מאמון היבי (עצור/אסיר בפיקוח)
ע"י ב"כ עוה"ד אסף צברי

הנאשמים

גזר דין

כתב האישום

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן הכולל שני אישומים.

באישום הראשון, בעבירת **הצתה** לפי סעיף 448(א) וסעיף 29 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: **חוק העונשין**); ובאישום השני, בעבירה של **סיוע להצתה** לפי סעיף 448(א) רישא + סעיף 31 לחוק העונשין.

עפ"י האישום הראשון - בלילה שבין 1.11.19 ל- 2.11.19, בשעה 2:35 לערך, הגיע הנאשם יחד עם אחמד זידאן (להלן: **אחמד**) ופרנאס יוסף (להלן: **פרנאס**) סמוך לבניין מגורים בחיפה, בו מתגוררת המתלוננת יחד עם שני ילדיה הקטינים בדירה בקומה הראשונה (להלן: **הדירה**). הנאשם, אחמד ופרנאס נשאו עימם מיכל בנזין, ובשעה שהמתלוננת וילדיה שהו בדירה. אחמד שפך את הבנזין על קיר חיצוני של הבניין וכן ברחבת הכניסה לבניין (להלן: **הרחבה**) והנאשם, שילח אש ברחבה ובקיר הבניין באמצעות מצית, בזמן שפרנאס עומד בסמוך על מנת לאפשר את ביצוע ההצתה. מיד לאחר מכן נמלטו הנאשם, אחמד ופרנאס מהמקום.

בעקבות ההצתה נגרמו נזקי פיח לרצפת הרחבה ולתקרה במבואת הכניסה לבניין.

במעשיו כמתואר לעיל, בצוותא חדא עם אחמד, שילח הנאשם אש במזיד ברחבה ובקיר הבניין.

2. עפ"י האישום השני, בלילה שבין 8.11.19 ל- 9.11.19, בשעה 3:10 לערך, הגיעו הנאשם, אחמד ופרנאס

סמוך לבניין כשהם נושאים עימם מיכל ובקבוק ובתוכם בנזין, כשבאותה עת שהו בדירה המתלוננת וילדיה. אחמד שפך את הבנזין על קיר חיצוני של הבניין, בסמוך לחלון הדירה ושילח אש במזיד בקיר הבניין, באמצעות מצית, כשהנאשם ופרנאס עומדים בסמוך אליו על מנת לאפשר את ביצוע ההצתה. מיד לאחר מכן נמלטו הנאשם, אחמד ופרנאס מהמקום.

בעקבות ההצתה נגרמו נזקי פיח, עשן ושריפה לקיר החיצוני של הבניין ולמנועי מזגני הדירה וכן לתריסים וחלונות הדירה.

במעשיו כמתואר לעיל, סייע הנאשם לאחמד לשלח אש במזיד בקיר הבניין, במנוע מזגני הדירה, בתריסים ובחלונות הדירה.

תסקיר שירות המבחן

3. בתסקיר שהתקבל שירות המבחן סקר את מצבו האישי והמשפחתי של הנאשם, בן 29 שנים ורווק. הנאשם פרש ממערכת החינוך לאחר 7 שנות לימוד והשתלב בתעסוקה על רקע מצוקה כלכלית במשפחתו; לחובת הנאשם הרשעה פלילית אחת; שירות המבחן התרשם, כי הנאשם עושה שימוש לרעה באלכוהול ועל כן נמצא ברמת סיכון למצבים של איבוד שליטה.

בתסקיר צויין, כי הנאשם השתלב בזמן מעצרו בקבוצה טיפולית והשירות שוקל להאריך את הטיפול שנקטע עקב מגפת הקורונה. הנאשם התייחס לאירועים נשוא כתב האישום והסביר כי הוא בילה עם חבריו שנסעו למקום ההצתה מבלי שידע אודות תכנונם, הוא הצית את האש באישום הראשון בהוראת אחמד ובאירוע שהתקיים שבוע לאחר מכן, הנאשם המתין בצד ולא היה מעורב. הנאשם קשר הסתבכות זו לעובדה שבשני האירועים היה תחת השפעת אלכוהול ולא הצליח לסרב לבקשת אחמד.

שירות המבחן התרשם שהנאשם מתקשה לזהות את הפסול במעשיו, בעל קושי בהצבת גבולות, כניעה פסיבית לדרישות הזולת, אינו נוטל אחריות על מעשיו, משליך הסתבכותו על חבריו וכן נעדר נזקקות טיפולית. על כן, הסיכוי להישנות עבירות בתחום האלימות הינו גבוה ורמת המסוכנות גבוהה אף היא.

לסיכום, שירות המבחן נמנע מלבוא בהמלצה בדבר חלופות ענישה או שיקום העשויות להפחית מהסיכון להתנהגות הפורצת את גבולות החוק בעתיד.

4. בתחילת הדיון שהתקיים בפניי ביום 15.9.20, ב"כ הנאשם הפנה לסתירה העולה מהתסקיר בין כוונת שירות המבחן להאריך את הטיפול שנקטע לבין מסקנתו הסופית שלא לבוא בהמלצה כלשהיא ודרש קבלת הבהרות משירות המבחן. לבקשה זו נעתרתי ובעקבותיה הוגש תסקיר משלים ביום 11.10.20. שירות המבחן הבהיר כי

שקל להאריך את צו הפיקוח, אולם בהתבסס על חמשת המפגשים בהם נכח הנאשם בקבוצה טיפולית, שירות המבחן התרשם כי השתתפות הנאשם במפגשים נבעה משיקולים פרגמטיים הנוגעים להליך המשפטי הנוכחי ולא מתוך מוטיבציה אמיתית. כן צוין, כי הנאשם מתקשה לערוך התבוננות פנימית ראשונית ולהכיר בחלקים הבעייתיים באישיותו שתרמו להסתבכותו. נוכח התרשמות שירות המבחן כי קיים סיכון גבוהה להישנות עבירות אלימות, כן הנאשם אינו בשל לטיפול בעת הנוכחית וקיים אף ספק בנוגע ליכולתו להפיק תועלת מהליך טיפולי ממושך יותר - שירות המבחן לא בא בהמלצה שיקומית.

הראיות לעונש

5. לדין שהתקיים ביום 20.10.20 המאשימה העידה את המתלוננת, אשר סיפרה כי ילדיה בטרומה מאז אירועי ההצתה. תיארה כי בעקבות האירועים ילדיה מפחדים להיכנס לחדריהם ולמטבח, חסרי כוח ולא עושים מטלותיהם בבית, הם מפחדים לצאת מהבית ובשל כך אינם מגיעים לבית הספר למעט ימים ספורים. המתלוננת סיפרה, כי היא אינה מכירה את הנאשם באופן אישי ותיארה את חששה שמא הנאשם ומי שהיה עמו יחזרו לבצע את מעשי ההצתה בביתה.
6. המאשימה הגישה תמונות המעידות על הנזקים שנגרמו לבניין בעקבות ההצתות וכן הגישה רישום פלילי של הנאשם הכולל הרשעה אחת משנת 2008 בגין החזקת סכין שלא כדין.
7. ב"כהנאשם הגיש גז"ד בתיק ת"פ 20542-01-20 ביהמ"ש המחוזי בחיפה שניתן כנגד המבצע אחמד מיום 7.6.20.
8. הנאשם העיד מטעמו את אחותו אשר סיפרה כי הנאשם הינו אדם פשוט שאינו יודע לקרוא וכתוב, נגרר אחרי אחרים, עובד מגיל צעיר וזו הפעם הראשונה שהוא עושה את המעשים שביצע.

טיעוני הצדדים ודברי הנאשם

9. לטענת המאשימה בטיעוניה בכתב, הנאשם ביצע עבירות חמורות בשני מקרים שונים של הצתה וסיוע להצתה. המאשימה הזכירה את החומרה המיוחדת לעבירות ההצתה ובמיוחד בנסיבות בהן העבירה מבוצעת בבניין מגורים.
10. לטענת המאשימה, הנאשם גרם למתלוננת וילדיה לנזק רכושי ונפשי; מעשי הנאשם בוצעו לאחר תכנון מוקדם, בצוותא, בשעת לילה מאוחרת, תוך הצטיידות בחומרי תבערה ומצית; חלקו של הנאשם משמעותי ביותר כאשר באירוע הראשון הוא שהצית את האש ובאירוע השני עמד בסמוך בכדי לאפשר את ההצתה. לטענת המאשימה, הנאשם היה יכול להבין את הפסול במעשיו ולהימנע מביצועם ואין קרבה לאף סייג לאחריות פלילית. המאשימה הפנתה לעברו הפלילי של הנאשם וכן לתסקירי המבחן שהוגשו מהם עולה כי קיים סיכון גבוה להישנות העבירות. כן נטען, כי הנאשם לא הביע אמפתיה כלפי המתלוננת, התקשה ליטול אחריות על מעשיו ונטה להשליכה על חבריו שביקשו ממנו לבצע את המעשים ועל צריכת אלכוהול בכמות גדולה טרם ביצוע המעשים. המאשימה הפנתה לפסיקה ועתרה לקבוע מתחם ענישה בין 20-42 חודשי מאסר בפועל, תוך הטלת עונש ברף האמצעי עליון באותו מתחם, לצד מאסר מותנה ופיצוי כספי למתלוננת.

11. מנגד ב"כ **הנאשם** טען, כי הנאשם הוא אדם פסיבי, נגרר באופיו, בעל רמה קוגניטיבית נמוכה, אינו יודע קרוא וכתוב ובעל נסיבות חיים מורכבות שבגיל צעיר מאוד יצא לעבוד. נטען, כי יש להתחשב בכך שהנאשם קיבל צו מבחן למשך חצי שנה שמתוכם ארבעה חודשים לא הייתה פעילות בשל מגפת הקורונה ולאחר מכן שביתה בת 2-3 שבועות בשירות המבחן. הנאשם מתקשה לשתף בחוויות פנימיות שלו ולכן תיאר בפני שירות המבחן את מעשיו בשפה דלה, ובשל מצבו היה מקום לאפשר לו לסיים את הטיפול הקבוצתי בטרם הגשת מסקנות סופיות.

כן נטען, כי יש להתחשב בכך שהנאשם הודה בהזדמנות הראשונה וחסך בזמן שיפוטי; מתאריך 10.2.20 הנאשם נמצא באזוק אלקטרוני; בעובדה שעל המבצע הנוסף אחמד (שהורשע בשתי הצעות) הוטלו 21 חודשי מאסר בפועל ופראנס הופנה לממונה על עבודות השירות. באשר לעברו הפלילי של הנאשם נטען כי העבירה היחידה הרשומה לחובתו התיישנה, והוא סבור כי העונש הראוי הינו מאסר שירוצה בעבודות שירות.

12. בדבריי הנאשם בפניי הוא הביע חרטה על מעשיו, הסביר כי נגרר אחרי חבריו ופעל לפי הוראתם. הנאשם ביקש להפנותו לקצין המבחן לקבלת עזרה.

דין והכרעה

13. כתב האישום כולל שני אישומים בגין שני מעשים אשר בוצעו בסמיכות זמנים, באותו בניין, כנגד אותו הקורבן, באותה השיטה, עם אותם השותפים וכחלק מאותה מסכת עבריינית. לאור זאת, אני בדעה כי קיים בין המעשים קשר ענייני הדוק, ואותם יש לראות כחלקים מאותו האירוע ולקבוע לגביהם מתחם עונש הולם אחד (ע"פ 4910/13 **ג'אבר נ' מדינת ישראל**, פסקאות 5-6 לחוות דעתה של כבוד השופטת ברק-ארז (29.10.14); ראו גם ע"פ 5643/14 **עיסא נ' מדינת ישראל**, פסקאות 11-12 (23.6.15); ע"פ 1261/15 **מדינת ישראל נ' יוסף דלאל**, פסקה 22 (3.9.15)).

14. רבות נאמר ונכתב אודות חומרתה של עבירת ההצתה, לאור פוטנציאל התפשטותה של האש אשר עלולה לגרום נזקים חמורים (בע"פ 4311/12 **מילאד סורי נ' מדינת ישראל**, פסקה 3 (8.11.12)); כן נוכח המסר העברייני האלים העולה ממנה, שיש בו כדי להטיל אימה ופחד ולפגוע בתחושת הביטחון של הציבור (ע"פ 5074/10 **מרדאווי נ' מדינת ישראל**, פסקה 31 (19.9.2012)). וגם בשים לב לערכים החברתיים אשר נפגעים בשל ביצועה, כמו שמירה על החיים ושלמות הגוף, פגיעה בתחושת הביטחון של הציבור וכן הגנה על זכות הקניין: "**עבירת ההצתה היא עבירה חמורה ביותר, ולא בכדי העונש המרבי בגינה עומד על חמש עשרה שנות מאסר. חומרתה של העבירה נגזרת, בין השאר, מהעובדה כי היא טומנת בחובה סיכונים רבים לגוף ולרכוש**" (ע"פ 10221/06 **פיראס ג'ורן נ' מדינת ישראל**, פסקה 28 (17.01.2008); ראו גם (בש"פ 6764/99 **תיסר נ' מדינת ישראל** (14.10.99); שכן "**בהצתה טמון נזק הרסני. אש המתפשטת באופן בלתי מבוקר זורה הרס, ומסכנת את האדם ואת החי, את הגוף ואת הרכוש. לא בכדי עמד בית משפט זה על חומרת עבירת ההצתה, ודומה כי אין צורך להכביר בכך מילים**" (ע"פ 2939/19 **חלפון נ' מדינת ישראל**, פסקה 6 (2.2.2020); ראו גם בע"פ 4311/12 **מילאד סורי נ' מדינת ישראל**, פסקה 3 (8.11.12); ע"פ 2356/17 **סמיח רגבי נ' מדינת ישראל**, פסקה 6 והאסמכתאות שם (29.6.20)) (להלן: עניין רגבי).

15. בשל כך, הכלל הוא כי יש להשית על מבצעי עבירות ההצתה עונשי מאסר מאחורי סורג ובריה אף לתקופות ממושכות, כמובן תוך בחינת כל מקרה על פי נסיבותיו הפרטניות (בע"פ 1414/15 **מדינת ישראל נ' פדר**, פסקה 9 (15.4.15); ע"פ 7045/12 **אלטנאי נ' מדינת ישראל**, פסקה 12 (13.3.13); ע"פ 1727/14 **מימון נ' מדינת ישראל**, פסקה 8 (6.1.15); ע"פ 4036/13 **אמארה נ' מדינת ישראל**, פסקה 6 (14.05.10); ע"פ 6463/11 **שלום ברדוגו נ' מדינת ישראל**, פסקה ח' (05.06.2012); ובשים לב למיקום המעשה במדרג החומרה של עבירת ההצתה: "הצתה של נכס בנסיבות שאין לחשוש כי ההצתה תתפשט לרכוש אחר; הצתה של נכס שעלולה להתפשט ולפגוע ברכוש אחר; הצתה של נכס שיש בה פוטנציאל לפגיעה בגוף ובנפש; הצתה של נכס בנוכחותו הקרובה והמיידי של אדם, מה שמגביר את פוטנציאל הפגיעה בגוף ובנפש; הצתה שגרמה בפועל לפגיעה בגוף ובנפש על אף שהמצית לא התכוון לכך (מחשבה פלילית של פזיזות); והצתה בכוונה לפגוע בגוף ובנפש כמו במקרה דנן. מובן כי בתוך מדרגי ביניים אלה יש להבחין בין נסיבות שונות לחומרה או לקולא, כמו ערך הרכוש שהוצת או מספר האנשים שעמדו תחת סיכון של פגיעה." (ע"פ 4036/13 **אמארה נ' מדינת ישראל**, פסקה 6 (14.05.10)).

16. באשר למדיניות הענישה הנהוגה, ולאחר שעיינתי בפסיקה עליה סמכו הצדדים אפנה למקרים דומים בהם הוטלו על נאשמים עונשים כמפורט להלן:

א. ע"פ 2745/18 **אבו שארב נ' מדינת ישראל** (8.8.18) - הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בעבירת ההצתה. הנאשם הגיע לפנצ'ריה הממוקמת בסמוך לבית מגורים של משפחה עמה היה מסוכסך כשברשותו בקבוק המכיל חומר דליק אותו שפך ברחבי הפנצ'ריה. לאחר מכן הצית את המקום והאש כילתה את הציוד והצמיגים. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הנע בין שנתיים לחמש שנות מאסר בפועל והשית על הנאשם 24 חודשי מאסר בפועל לנוכח גילו הצעיר, הודאתו והיעדר עבר פלילי. בית המשפט העליון מצא, כי מתחם העונש משקף את חומרת המעשים, הערכים המוגנים שנפגעו ומדיניות הענישה הנוהגת ואישר את העונש.

ב. ע"פ 2717/15 **חביבאללה נ' מדינת ישראל** (23.12.15) - הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בעבירה של הצתה. הנאשם הגיע לבניין מועצה מקומית בשעות העבודה כשבידיו בקבוק המלא בבנזין, שפך את הבנזין והציתו, וזאת בעקבות הטלת עיקול על חשבונו בבנק על ידי המועצה. נגרם נזק לרכוש. אין לחובת הנאשם עבר פלילי. בית המשפט העליון העמיד את המתחם על שנתיים עד חמש שנות מאסר בפועל, והעמיד את עונשו של הנאשם על 28 חודשי מאסר בפועל.

ג. ע"פ 1951/14 **מקון נ' מדינת ישראל** (15.2.15) - הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בעבירה של הצתה. הנאשם אשר נפגע מדברי המתלון, מילא דלק בשני בקבוקי פלסטיק ריקים ושפך אותם אל תוך חנותו של המתלון, הצית את הדלק ועזב את המקום בעוד החנות עולה בלהבות. נקבע מתחם עונש הנע בין שנתיים וחצי לארבע שנות מאסר. הנאשם צעיר, נעדר עבר פלילי, אשר ביצע את העבירה בהיותו בגילופין ופיצה את המתלון. נידון לעונש של 30 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט העליון דחה את ערעור הנאשם על חומרת העונש.

ד. בע"פ 7887/12 **שאול נ' מדינת ישראל** (24.4.13) - הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בעבירת הצתה. בעקבות סכסוך עם המתלונן, ניגש הנאשם לתחנת דלק, ומילא דלק במיכל פלסטיק. בהמשך, הצית הנאשם שני בקבוקי פלסטיק שבהם דלק, והשליך אותם לעבר מגרש. כתוצאה מכך, נשרף ציוד רב השייך למתלונן ולשותפו, אשר אוחסן במגרש. בהתחשב בעבר הפלילי המכביד של הנאשם, הודאתו ומצבו הנפשי הקשה ביהמ"ש המחוזי הטיל עליו עונש מאסר למשך 30 חודשים. ערעור של הנאשם שהוגש לביהמ"ש העליון נדחה.

ה. ע"פ 8501/09, **אבי בוכרע נ' מדינת ישראל** (10.8.10) - הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בעבירת הצתה. הנאשם נכנס לחנות מכולת כשהוא מצויד בשני בקבוקים בחומר דליק, שפך את תכולתם אל תוך המכולת והצית פיסת נייר והשליך אף אותה לתוך החנות. כתוצאה ממעשים אלה הוצתה אש ונגרם נזק רב לרכוש. כמו כן, נגרמו כוויות לכלבתו של המתלונן אשר שהתה במקום. למרות הודאת הנאשם, היעדר עבר פלילי ותסקיר שירות מבחן חיובי ביהמ"ש המחוזי הטיל על הנאשם עונש מאסר למשך 22 חודש. ערעור הנאשם שהוגש לביהמ"ש העליון התקבל נוכח סיכויי השיקום הממשיים, בכך שעונש המאסר הועמד על 6 חודשים שהנאשם ירצה בעבודות שירות.

17. במסגרת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה יש לתת את הדעת לכך שלעבירות קדם תכנון, כשהנאשם ואחרים הגיעו לבניין כשהם מצוידים במיכל בנזין ובמצית, העבירות בוצעו בצוותא חדא עם שותפים וחלקו של הנאשם לפחות באישום הראשון היה מרכזי.

אמנם בסופו של דבר נגרם רק נזק לרכוש, אלא שהנזק הפוטנציאלי במקרה זה היה משמעותי וכלל את הסיכון שהאש תתפשט ותגרום לפגיעות בגוף ובנפש. ההצתה בוצעה בבניין דירות, והסיכון לחיי אדם במקרה זה היה ממשי שכן העבירות בוצעו בשעות לילה מאוחרת כאשר, כך סביר להניח, כל הדיירים היו בדירותיהם ישנים, ועקב כך יכולתם להגיב במהירות ולפעול לכיבוי השריפה הינה מוגבלת.

כן ההצתות גרמו לפגיעה ברכוש. הנזק שנגרם בפועל באישום הראשון הוא לרכוש הכולל נזקי פיה לרצפת הרחבה ולתקרה במבואת הכניסה לבניין ובאישום השני נזק לרכוש הכולל נזקי פיה, עשן ושריפה לקיר החיצוני של הבניין ולמנועי מזגני הדירה וכן לתריסים וחלונות הדירה.

הסיבה שהביאה את הנאשם לבצע את העבירה בשני האישומים לא התבררו אולם הנאשם טען בפני שירות המבחן כי פעל תחת השפעת אלכוהול ובהוראות חבריו, אלא שנסיבות אלו, גם לו הוכחו, לעניות דעתי לא משליכות על קביעת המתחם הראוי.

18. בהתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה כאמור לעיל, במידת הפגיעה בו שבעיני היתה בנסיבות נמוכה עד בינונית, בעובדה כי באישום השני הנאשם לא הורשע בעבירת הצתה אלא סיוע להצתה, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה - אני מוצא כי מתחם העונש ההולם במקרה זה הוא בין

42-15 חודשי מאסר בפועל.

גזירת העונש המתאים לנאשם

19. לחומרה שקלתי את עמדת שירות המבחן לפיה סיכויי שיקומו של הנאשם הינם נמוכים וכי קיים סיכון לכך שהנאשם יחזור ויבצע עבירות בתחום האלימות; נוסף לאמור נתתי את דעתי גם לעברו הפלילי של הנאשם הכולל הרשעה אחת משנת 2008 בגין ביצוע עבירה של אחזקת אגרופן או סכין שלא כדין.

20. ואילו לקולא שקלתי את הודאתו עוד מתחילת הדרך אותה מסר עם מעצרו ושיתוף הפעולה המלא במסגרת חקירתו. את הודאתו בפניי בהזדמנות הראשונה, נטילת האחריות והבעת החרטה על מעשיו. לקולא גם ייחסתי משקל לתקופה הממושכת בה שהה הנאשם במעצר באיזוק אלקטרוני (כתשעה חודשים), ולעקרון אחדות הענישה. כתב אישום נפרד הוגש גם כנגד אחמד במסגרת ת"פ 20542-01-20 (מחוזי חיפה) בגין מעורבותו בשתי עבירות הצתה. אחמד הודה במיוחס לו בכתב האישום ובגז"ד שניתן בענייננו ביום 7.6.20 הוטל עליו מאסר בפועל למשך 21 חודשים. אחמד הורשע בשתי עבירות הצתה וברור כי חלקו היה מרכזי ומעורבותו עמוקה יותר מזו של הנאשם, אשר כזכור הורשע בעבירת הצתה וסיוע להצתה : **"עקרון אחדות הענישה מחייב גם שמירת מתאם הולם בין עונשם של מעורבים בפרשה אחת, לפי מידת מעורבותם ואשמם..."** (ע"פ 10173/16 מדינת ישראל נ' תמיר טאהא, פסקה 9 (14.2.17)).

21. באיזון בין השיקולים השונים, אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

א. 16 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו מיום 2.1.20 ועד 10.2.20.

הנאשם יתייצב לריצוי מאסרו בבית מעצר קישון בתאריך 22.11.20, עד השעה 10:00, או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות או דרכון. על הנאשם לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס, טלפונים: 08-9787377, 08-9787336.

עד התייצבות הנאשם לשם תחילת ריצוי המאסר בפועל, ימשיכו לחול אותם תנאים והוראות שנקבעו בתיק המעצר עד תום ההליכים.

ב. 10 חודשי מאסר על תנאי, אותם לא ירצה אלא אם תוך 3 שנים מיום שחרור ממאסר יעבור עבירה בה הורשע בתיק זה.

ג. מחייב את הנאשם לפצות את המתלוננת בסך 5,000 ₪, אשר ישולמו עד 1.1.21 באמצעות הפקדה בקופת ביהמ"ש ויועברו למתלוננת לפי פרטים שהמאשימה

תמסור.

זכות ערעור לבית-המשפט העליון תוך 45 ימים.

ניתן היום, ט"ו חשוון תשפ"א, 02 נובמבר 2020, במעמד ב"כ המאשימה עו"ד הגב' אילנה קוזמינר, ב"כ הנאשם עו"ד אסף צברי והנאשם.